

Маленький вітрячок

Олена Пчілка

Маленький вітрячок,
Увесь мов з кулачок,
Помаленьку собі молот
І житечко, й пшеницю,
І всякую пашницю —
Хто з чим би не прийшов.
А біля його близько,
На березі там низько,
Великий млин стояв:
О, той роботу іншу мав!
Чи був він паровий,
Або з турбіною — новий,
А тільки млива мав то так!
Було завізно,— боже як!
Щодня підвод із зерном сила
Край його дожидало,
По одній не бувало!
І борошна з нього возила
Немало тая залізниця,
Та паровая чарівниця
По всіх світах!
Величний страх —
Був млин отой. Одного ж дня
До вітрячка він Мову зняв:
— Ну, братику-вітряче,
Життя твоє собаче!
Мізернее! Крильцятами махаєш...
Ну що собі за втіху маєш
З таким життям?..
— Я знаю сам,—
Одказує на тее вітрячок,—
Що я малий, як робачок...
Та що ж! Усякому своє!
Твоя робота бучна — та й моє
Те працювання не даремне:
Дрібне воно, та тільки ревне!
За працю ж ту подяку, певне,

Складає бідний люд мені
За те, що я служу йому,
Як братові свойму,
Дарма, що силюнки дрібні!
До тебе доступу йому нема,
А я і клуночок прийму, дарма!
Є й люди (мовби вітрячки оті),
Що роблять ділечко в житті
Хоч тихо, помаленько,
Не дивлячись на значного сусіда
І не шукаючи бучного сліду!